

обичате. Хеле, и ако е и той касметлия да намѣримъ мишана и да извадимъ ония ми ти слънце не видѣли жълтици, тогава шомъ се върне да го ожените и ето, той на ново ще попълни пакъ семейството ви.

Тѣ нѣкакъ успокоително почнаха да ме гледатъ и като че довѣрчиви бѣха къмъ мене. Слѣдъ малко, азъ казахъ въ себе си: „На въпроса“, тогава съ особенъ тонъ продължихъ:

— Прѣди 100—110 години Русия и Турция имали война, на която театра билъ расположенъ тукъ при политѣ на балкана, около единъ манастиръ въ полето. Въ руската армия имало волентири, на които дѣдо ми билъ доставчикъ на храна. Въ едно сражение, турцитѣ разбили руската войска, а послѣдната съ бѣгъ отстѣпила. Дѣдо ми тогава билъ въ селото Кжмпена по приготвяване храна. Шомъ като разбралъ, че опасността грози живота му, прибралъ си всичко и потѣглилъ. Когато дошълъ тукъ до селото Синая, астаналъ въ манастиря, обаче турската кавалерия, за да запази единъ проходъ, наближила го. Дѣдо ми на ново билъ принуденъ къмъ бѣгъ. Опасявалъ се да носи паритѣ съ сѣбѣ си, за което се оттѣглилъ на сѣверъ отъ манастиря въ канаритѣ и тамъ погребалъ цѣлъ товаръ жълтици. На близо тамъ орлитѣ вияли своитѣ гнѣзда. Дълбочината била около единъ човѣшки бой. На 9 крачки отъ изтокъ имало голѣмъ камъкъ, на когото дѣдо ми издѣлбалъ нѣщо като конско петало, на западъ пъкъ, нѣщо на около 20—30 крачки, се намиралъ изворъ, който билъ нѣкога агиазма, тѣй, че тия три точки образували права линия. Слѣдъ това излѣзълъ прѣзъ планината, дѣто билъ раненъ смъртоносно и не слѣдъ много той умрѣлъ. Когато се усѣтилъ, че наближилъ края на живота му, той далъ на одного отъ своитѣ вѣрни хора тевтера си запечатанъ. Тоя човѣкъ билъ тѣй добъръ, че слѣдъ врѣме го прѣдалъ на баща ми неповрѣденъ. Такава била и заповѣдта на дѣдо ми. Баща ми го захвърлилъ на една страна. При това той